

Cveto Preželj

V VESOLJU

I.

Bolečino
zmede korak.
Odpihne
vesolju najlepši oblak.

II.

Kjerkoli hodim,
merim dalj
za drugikrat.

III.

Nekaj veselja
je še ostalo.
V meglen dan
sem odložil
steklene oči.

IV.

Žila je ponorela.
Kri je napolnila robec.

V.

Razletel sem se.

Vodo in kri
so posrebale muhe.
Veselo jim je bilo srce.

IZMIKANJE

Na dnevno svetlobo sem stopil.
Mavrico zazibal.
Mrtve zaprl
v zvonik,
da si polja smrti
pogledajo.

Kaj vse nisem naredil,
da bi ostal živ,
da bi se izognil strelu,
leteči sekiri,
potuhnjenki,
ki se rada
v široka pleča zagleda,
v goltanec,
v oči prelestne.

DOVOLJENJE ZA PRAVLJICO

Na belem pesku
spi kraljična blaga.
Nemirne roke
steguje zmaj.
Veselju daruje deklico.
Pije kri tolovaj.

Nekdo
za steno
vztrajno hodi
in se k nam
ozira.
Prišel bo
in nas spraševal
po dovoljenju za pravljico.

BREZ UPANJA

Katera veja me gleda?
Katera se me poskuša rešiti?

Čas curlja skozi omet.
V potok padajo rdeče kaplje.

Srce je brez upanja,
Jutrišnji dan je nem.

Na planoti se je polegel veter,
Spokoril je duhove.

V KATEREM PSALMU

V katerem psalmu bo zraslo drevo,
v katerem se bo zategnila vrv
in se prebudila
nasilna svoboda
in se nam,
ki bomo prihajali
na goro,
da si odpočijemo
od življenja,
nasmehnila.